

dalo souditi na jiný určitý poměr mezi obaplným zaviněním sporných stran, zejména na poměr 1:5, jež dovolání má za případný, aniž však pro něj uvádí nějaké důvody. Použil proto odvolací soud právem ustanovení poslední věty § 1304 obč. zák. o dělení škody stejným dílem.

Čís. 7746.

Rozvedený manžel jest povinen poskytovat manželce výživu i tehdy, má-li proti ní vzájemnou peněžní pohledávku. Vzájemnou peněžní pohledávku nemůže manžel namítati započtením proti manželčinu nároku na výživné, třebas se bylo domáháno vyživovacích příspěvků v penězích.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, R I 460/27.)

Kristian G. byl povinen na základě soudního smíru platiti své rozvedené manželce Almě G-ové vyživovací příspěvky (§ 91 obč. zák.) a měl na základě rozsudku za ni pohledávku na náhradu útrat sporu. Ku zajištění této pohledávky žádal o povolení exekuce zabavením vyživovacích příspěvků. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Ze smíru ze dne 8. června 1923 vyplývá, že smluveným vyživovacím příspěvkem 700 Kč měsíčně měla býti povinné straně poskytnuta výživa, náležející jí podle § 91 po případě § 1264 obč. zák. Tato částka nepozbývá tím, že byla poskytnuta povinné straně smlouvou, nikterak rázu pohledávky z výživného, patřícího povinné straně ze zákona, poněvadž právní titul spočívá na ustanovení § 91 obč. zák. Tomuto závazku, by své manželce poskytovala slušnou výživu, snaží se nyní vymáhající strana vymknouti se tím, že vede na toto výživné exekuci, kompensuje je tedy nuceně s útratovou pohledávkou, příslušející jí proti povinné straně. Není však přípustné, by se manžel započtením protipohledávek vymykal závazkům, k nimž jest podle § 91 obč. zák. povinen (Gl. U. 8335 ze dne 22. března 1881, čís. 1639 Spruchrepertorium 106 a Gl. U. 1602).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhající věřitel napadá rozhodnutí rekursního soudu, doličuje, že pohledávka povinné strany podléhá exekuci podle § 291 čís. 2 ex. ř. Než v této věci nejedná se o to, zda a do jaké výše je pohledávka Almy G-ové vyjmuta z exekuce, nýbrž o to, zda Kristián G. může se vedením této exekuce sprostili své povinnosti plniti vyživovací povinnost, k níž je podle zákona (§ 91 obč. zák.) zavázán. Tuto otázku rozřešil rekursní soud správně a své rozhodnutí správně odůvodnil. Zabavením nároku na výživné sleduje vymáhající věřitel účel, by v době dospělosti útratové pohledávky započítal pohledávku povinné strany na výživné na tuto svou pohledávku. Tím by připravil Almu G-ovou o výživné. Nejvyšší soud ve Vídni vyslovil v rozhodnutí ze dne 22. března 1881, Gl. U.

čís. 8335, repet. nálezů čís. 106 zásadu, že, je-li manžel povinen, by manželce bez její viny rozvedené poskytoval slušnou výživu, nesmí se té povinnosti vymykati namítáním své vzájemné pohledávky. K odůvodnění toho názoru uvedl, že rozvedený manžel musí své povinnosti, poskytovat manželce výživu (§ 91 obč. zák.), dostáti v každém případě, tedy i tehdy, má-li proti ní vzájemnou pohledávku. V případě, který má na mysli rozhodnutí téhož soudu ze dne 29. října 1901, Gl. U. čís. 1602, namítal manžel proti manželčině pohledávce na výživném svou pohledávku a domáhal se zrušení exekuce z důvodu, že manželčina pohledávka zanikla započtením. Odvolací soud žalobu zamítl z důvodu, že prý vyživovací příspěvky nepozbývají povahy vyživovací povinnosti a nepřeměnily se v obligační povinnost, že povinnost poskytovat je, může býti splněna jenom skutečným zapravením a že započtení manželčina nároku na výživné na peněžitou pohledávku manželovu je vyloučena, protože pohledávky nejsou stejnorodé (§§ 1438, 1440 obč. zák.), a že opačný názor by vedl k nesrovnalosti potud, že povinný manžel by se mohl sprostiti zákonné vyživovací povinnosti poukazem na vzájemný obligační nárok, kdežto za týchž podmínek za trvání manželského společenství by to možným nebylo. Nejvyšší soud ve Vídni v tom případě poukázal na předpis § 291 čís. 2 ex. ř., podle něhož pohledávka na výživné je odejmuta zásahu věřitelů, bez ohledu na to, zda vychází od povinného samého neb od jiných věřitelů, a vyslovil, že nárok žalované (na vyživovací příspěvky) nepozbyl povahy nároku na výživné příslušející jí ze zákona. Tento nejvyšší soud v rozhodnutí z 12. ledna 1927, Rv I 1796/26 (sb. n. s. čís. 6688) schválil názor odvolacího soudu, že nárok rozvedené manželky na poskytování slušné výživy má podle dvorního dekretu ze 4. ledna 1841 sb. z. s. čís. 531 tutěž hmotněprávní povahu jako nárok podle § 91 po případě § 1264 obč. zák., že zákon má v první řadě na mysli výživu in natura, že výživné ustanovené v penězích je jenom náhražkou této výživy a že pohledávku žalobcovu nelze započítati na výživné, jež žalovaná vymáhá, neboť pohledávky nejsou stejnorodé (§ 1440 obč. zák.). Jelikož vyživovací příspěvky na penězích (náhradní nárok) mají tutěž právní povahu jako výživa in natura (původní nárok), nutno uznati, že nemohou býti kompensovány se vzájemnou peněžní pohledávkou právě tak, jako s ní nemůže býti kompensován původní nárok.

Čís. 7747.

Byl-li převodní poplatek vyměřen z prodaných movitostí jako z příslušenství nemovitostí, movitostí pak přestaly býti příslušenstvím nemovitostí, zaniklo ohledně nich přednostní zástavní právo, které je postihovalo podle § 72 popl. zák.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, R I 1144/27.)

K rozvrhu výtěžku za exekučně prodané movitosti přihlásil berní úřad v přednostním pořadí převodní poplatek. Tento poplatek byl vy-